

ГЛАВА ПЪРВА

НОЩНИЯТЪ БЪГЛЕЦЪ. ИСТОРИЯТА НА МОРСКОТО МОМИЧЕ. СТРАНАТА ДЕТО ХОРАТА ХВЪРЧАТЪ. ИЗЧЕЗНАЛИТЪ.

Презъ една вѣтровита лѣтна нощъ, отъ една колибка на брѣга на морето излѣзе босо, голо-главо момче. Всичко наоколо спѣше. Само клонитѣ на дърветата унесено шушнѣха, и на високото небе блѣстѣха едри разискрени отъ вѣтъра звезди.

Момчето се промъкна край стената на колибата и се притаи до прозорчето. Погледна въ стаята. Майката не бѣше се събудила отъ шума при излизането му и кротко спѣше на дървения одъръ. Момчето се взрѣ въ нейното изпито, добро лице, едва озарено отъ свѣтлината на звездитѣ, и очитѣ му се напълниха съ сълзи. Може би то виждаше майка си за последенъ пжтъ.

Бѣглецътъ брѣкна въ джеба на платненитѣ си гащи, извади единъ вжгленъ и написа на бѣлата стена.

„Мила мамо, прости ми, че те оставямъ сама на свѣта. Но азъ трѣбва да намѣря Морското момиче и Занко и да открия чудната страна, дето хората хвѣрчатъ и живѣятъ въ радостъ и щастие. Прости ми!

Твой синъ Жари“.

Като написа тия думи, смѣлото рибарче се спусна къмъ брѣга на морето. Отъ широкитѣ безкрайни морски води лѣхтѣше топълъ попжтенъ